

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5714/2548

พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ด โจทก์ นายไมตรี ชันทองคำ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

วันเกิดเหตุตอนเช้า จำเลยไปขอคืนดีกับ ภ. ภรรยา แต่ ภ. ไม่ยอม ต่อมาเวลาประมาณ 12 นาฬิกา จำเลยไปหาผู้ตายที่บริษัทที่เกิดเหตุโดยพกพามีดปลายแหลมติดตัวไปด้วย จำเลยถามผู้ตายว่า "มึงเล่นซู้กับเมียกูทำไม" ผู้ตายตอบว่า "มึงไม่มีน้ำยา กูเลยเล่น" ทำให้จำเลยโมโหจึงชักมีดออกมาเกิดต่อสู้กันและจำเลยใช้มีดแทงผู้ตาย แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่าผู้ตายได้พูดถ้อยคำดังกล่าวจริง แต่จำเลยเป็นฝ่ายไปหาผู้ตายที่ทำงานของผู้ตาย และจำเลยเป็นฝ่ายถามผู้ตายถึงเรื่องชู้สาวขึ้นก่อน มิใช่ว่าผู้ตายเป็นฝ่ายก่อเหตุ ที่ผู้ตายพูดว่ามึงไม่มีน้ำยา กูเลยเล่น นั้น ก็เป็นการที่ผู้ตายพูดตอบจำเลย แม้จะพูดในทำนองยั่วยุ แต่ไม่ถึงขนาดที่จะเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างรุนแรง ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ตายได้พูดต่อหน้าผู้อื่นที่จะทำให้จำเลยได้รับความอับอายขายหน้าผู้อื่น จึงไม่น่าทำให้จำเลยเกิดโทสะถึงกับต้องฆ่าผู้ตาย ตามรูปการณ์มูลเหตุที่จูงใจให้จำเลยกระทำความผิดน่าจะเกิดจากความเจ็บแค้นใจที่มีอยู่เดิม เช่นนี้ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยถูกผู้ตายข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยฆ่าผู้ตายโดยบันดาลโทสะ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 288, 33 ริมของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 288 จำคุก 15 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน ริมของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยอยู่กินฉันสามีภริยากับนางสุวรรณ นางสุวรรณทำงานที่บริษัทที่เกิดเหตุ ซึ่งนายทักษิณ ผู้ตายทำงานอยู่และสนิทสนมกับผู้ตายในทำนองชู้สาว จำเลยจึงไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ต่อมาจำเลยทราบว่านางสุวรรณได้ไปอยู่กินกับผู้ตาย จำเลยจึงไปขอคืนดีกับนางสุวรรณ แต่นางสุวรรณไม่ยอม จากนั้นในเวลาประมาณ 12 นาฬิกา จำเลยได้ไปหาผู้ตายที่บริษัทที่เกิดเหตุโดยพกพามีดปลายแหลมติดตัวไปด้วย เมื่อจำเลยเข้าไปในบริเวณบริษัทดังกล่าวพบผู้ตาย จำเลยจึงถามผู้ตายว่า "มึงเล่นซู้กับเมียกูทำไม" ผู้ตายตอบว่า "มึงไม่มีน้ำยา กูเลยเล่น" ทำให้จำเลยโมโหจึงชักมีดออกมาเกิดต่อสู้กันและจำเลยใช้มีดแทงผู้ตาย แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่าผู้ตายได้พูดถ้อยคำดังกล่าวจริง แต่จำเลยเป็นฝ่ายไปหาผู้ตายที่ทำงานของผู้ตายและจำเลยเป็นฝ่ายถามผู้ตายถึงเรื่องชู้สาวดังกล่าวขึ้นก่อน มิใช่ว่าผู้ตายเป็นฝ่ายก่อเหตุ ที่ผู้ตายพูดว่ามึงไม่มีน้ำยา กูเลยเล่นนั้น ก็เป็นการที่ผู้ตายพูดตอบจำเลย แม้จะพูดในทำนองยั่วยุ แต่ไม่ถึงขนาดที่จะถือได้ว่าเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างรุนแรง ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ตายได้พูดต่อหน้าผู้อื่นที่จะทำให้จำเลยได้รับความอับอายขายหน้าผู้อื่น จึงไม่น่าทำให้จำเลยเกิดโทสะถึงกับต้องฆ่าผู้ตาย ตามรูปการณ์มูลเหตุที่จูงใจให้จำเลยกระทำความผิดน่าจะเกิดจากความเจ็บแค้นใจที่มีอยู่เดิม เช่นนี้ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยถูกผู้ตายข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยฆ่าผู้ตายโดยบันดาลโทสะ พิพากษายืน.

องค์คณะ

พินิจ บุญชัย · มงคล ทับเที่ยง · รัตน์ กองแก้ว

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5714/2548>